

[H. C. Andersen.]

tionsspørgsmaalet, og det er denne Vej, vi gerne vil anbefale, at man følger.

Der indvendes, at Staten i dette Øjeblik vilde miste en Masse Penge, for, siger man, Statskassen repræsenterer i Øjeblikket nærmest det tomme Rum. Det er maaske rigtigt. Statskassen vil komme til at give Afkald paa nogle Millioner, om denne Ordning gennemføres, idet Melisprisen i Øjeblikket er 29 Ø. og Afgiften derfor vilde falde fra 5,7 til 1,7 Ø. pr. kg Melis. Regner man med sidste Aars Produktion og Indførsel, vil Tabet for Staten — det er vel nok rigtigt regnet ud — blive omtrent 4 Mill. Kr., endda mere, hvis man dyrker mere hjemme og indfører mindre. Men derfor er Dækning for det Tab, som Statskassen maatte komme ud for, ogsaa anvist. Vi er i disse Tider tilstrækkelig blevet belært om, at det nytter ikke at kræve noget ud af Statskassen, uden at man anviser Dækning for det saaledes uddragne.

Nu ser jeg, at et æret Medlem af det andet høje Ting har begivet sig ud paa Beregningernes Dybder for at bevise, hvilke Ulykker Venstres Forslag vilde have bragt over Statens Finanser, om det i en af ham nævnt Aarrække havde været gældende Lov. Dette Bevis resulterer i, at saa havde man godt kunnet rejse en Skamstøtte over Venstrepartiet med Inskriptionen: Det lagde ved denne Ordning Rigets Finanser øde. Det ærede Medlem har sikkert regnet rigtigt; hans Tal er behandlet med Omhyggelighed, der er regnet med Decimaler, og det hele er ganske sikkert i Orden. Men jeg vil gerne minde om, at der er tre Slags Mennesker: de gode, de onde og saa dem fra Lolland. Jeg vil ogsaa gerne have Lov til at sige, at det ærede Medlem af det andet høje Ting, som har regnet ud, hvorledes Staten vilde have været udsat for Tab, sikkert med mig vil være enig i at hævde, at er der maaske nok lidt Forskel paa os dernedefra og andre, saa er der dog intet i Vejen med Kvaliteten. Men derfor synes jeg ikke, det er rigtigt, naar den ærede Folketingsmand prøver paa gennem sine Udregninger at vise, at vi har vor særlige Regnemetode dernede, en Metode, som dog lader noget tilbage at ønske.

Jeg ser af de nævnte Beregninger, at i et Aar som 1930—31 vilde Staten have faaet en Mindreindtægt paa 5 527 950 Kr.,

og i 1929—30 vilde Staten være kommet til at afse 2 154 660 Kr. Disse to Aar alene vilde have givet en Mindreindtægt for Statskassen paa 7 682 610 Kr. Men det foregaaende Aar, 1928—29, vilde Forholdet hverken være blevet forrykket til den ene eller den anden Side, men gaa lige op; da var Sukkerprisen oppe over 37. Gaar vi derimod til Aaret 1927—28, vender Billedet sig, for saa er det Dyrkerne, der kommer til at betale, fordi Melisprisen er høj. I dette Aar maatte Dyrkerne have indbetalt til Statskassen 1 913 000 Kr. For disse 4 Aar vil man altsaa finde, at Staten vilde have faaet en Mindreindtægt paa 6 769 610 Kr. Og hvilken Statskasse kan taale det? spørges der saa. Dette Regnestykke er rigtigt, men det lider af en beklagelig Mangel, det er nemlig ikke gjort færdigt. Thi havde man haft denne Ordning i disse 4 Aar, saa havde man selvfølgelig ogsaa haft Dækningen i Orden for disse 4 Aar, den Dækning, vi i vort Forslag giver Anvisning paa gennem en Forhøjelse af Chokolade- og Sukkervareafgiften, og efter hvad jeg har kunnet faa oplyst, er det ikke helt smaa Beløb, der er indgaaet som Afgift i disse 4 Aar: 1930—31 10 126 000, 1929—30: 10 032 000, 1928—29: 9 993 000 og 1927—28: 10 208 000, tilsammen 40 359 000 Kr. Regner man nu med den Forhøjelse, vi har tænkt os at foreslaa, nemlig 33 pCt., kan jeg ikke se rettere end, at dette vil give en Merindtægt for Staten paa ca. 13 Millioner. Lad saa Forbruget gaa en Kende ned, saaledes at Indtægten bliver mindre, saa vil dette opvejes af den forhøjede Afgift, som svares af det indførte uraffinerede Sukker, og drager man Mindreindtægten, de 6,7 Millioner, fra de 13,4 Millioner, kan jeg ikke se rettere end, at Statskassen i dette Øjeblik vilde være nøjagtig 6,7 Millioner mere velhavende, end den er, hvilket den højtærede Finansminister formentlig ikke vilde være meget ked af.

Det er da saaledes efter vort Forslag, at Afgiften gøres bevægelig og følger med Sukkerprisen op og ned. Vi har valgt at gaa ud fra en Melispris paa 38 Ø. Her faar Staten den fulde Afgift, 5,7 Ø. pr. kg. 38 Ø. er valgt, fordi det var Sukkerprisen i den normale Tid før Krigen. Gaar man nu ud fra, at Dyrkerne faar en Grundpris af 5 Gange Melisprisen, bliver den 1,90